

Rozwiązanie przypadku z kolokwium z zakresu prawa i postępowanie karne

Wyrok Sądu Rejonowego z dnia 30 września 2016 r. należało zaskarżyć apelacją w imieniu oskarżyciela posiłkowego, na niekorzyść oskarżonych. Odnośnie oskarżonych K. Piotrowskiego i S. Wąsek należało wyrok zaskarżyć w zakresie odnoszącym się do kary i środka kompensacyjnego, zaś w zakresie dotyczącym oskarżonego K. Sadowskiego należało zaskarżyć go w całości.

Odnośnie K. Piotrowskiego wskazane było podniesienie zarzutu obrazy prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k.), tj. art. 64 § 1 k.k., poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy z danych o karalności wynikało, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu przestępstwa w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazany za popełnienie umyślnego przestępstwa podobnego. Zasadnym było podnieść również zarzut rażącej niewspółmierności (łagodności) wymierzonej temu oskarżonemu kary pozbawienia wolności, na płaszczyźnie stopnia społecznej szkodliwości czynu, zawinienia oskarżonego, jak również jego uprzedniej karalności, w tym recydywy (art. 438 pkt 4 k.p.k.).

Odnośnie oskarżonego S. Wąsek zasadnym było podniesienie zarzutu obrazy prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k.), tj. art. 280 § 1 k.k., wyrażającego się w wymierzeniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności poniżej dolnej granicy zagrożenia ustawowego, jak również art. 69 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie poprzez warunkowe zawieszenie orzeczonej względem oskarżonego kary pozbawienia wolności, podczas gdy był on w czasie popełnienia przestępstwa skazany na karę pozbawienia wolności, jak również warunkowe zawieszenie kary było niedopuszczalne z uwagi na jej wymiar, przekraczający rok. Względem tego oskarżonego zasadnym było również sformułowanie zarzutu rażącej niewspółmierności (łagodności) orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności, przy uwzględnieniu stopnia społecznej szkodliwości czynu, stopnia zawinienia i innych okoliczności osobistych, w tym uprzedniej karalności (art. 438 pkt 1 k.p.k.).

Wobec obu wyżej wymienionych oskarżonych należało podnieść zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie i nie orzeczenie obowiązku naprawienia szkody zgodnie z wnioskiem pokrzywdzonego, pomimo zaistnienia przesłanek obligujących sąd do takiego rozstrzygnięcia. Z kolei zarzut dotyczący art. 46 § 2 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że zachodzą przesłanki do orzeczenia nawiązek od oskarżonych a orzeczenie obowiązku naprawienia szkody jest znacznie utrudnione.

Względem K. Sadowskiego należało podnieść zarzuty obrazy przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.) poprzez błędne pouczenie świadka S. Kufel o prawie do odmowy składania zeznań, podczas gdy prawo to jej nie przysługiwało w świetle art. 182 § 1 k.p.k., jak również art. 389 § 1 k.p.k. (ew. art. 366 § 1 k.p.k., 167 k.p.k.) poprzez nieujawnienie dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonego K. Sadowskiego, który nie stawił się na rozprawę, jak również wyjaśnień S. Wąsek z postępowania przygotowawczego w zakresie, w jakim pozostawały w sprzeczności z wyjaśnieniami złożonymi na rozprawie, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.) sprowadzającym się do uznania, że brak jest dowodów wskazujących na popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty zasadnym było postawić wnioski: względem K. Piotrowskiego o wymierzenie mu znacznie surowszej kary pozbawienia wolności i uwzględnienie w podstawie skazania art. 64 § 1 k.k., co do S. Wąsek – wymierzenie surowszej kary pozbawienia wolności (w granicach zagrożenia ustawowego, bez warunkowego zawieszenia); co do obu – o nałożenie obowiązku naprawienia szkody zgodnie z wnioskiem na podstawie art. 46 § 1 k.k. Względem K. Sadowskiego należało wnieść o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. Niedopuszczalnym było formułowanie wniosku o zmianę wyroku i skazanie oskarżonego (art. 454 § 1 k.p.k.).

W uzasadnieniu należało wyczerpująco rozwinąć zarzuty i przekonująco wskazać na trafność wniosków.